

Januar 2010

Choppingo var i strålende humør! Dagen inden havde han fået en mail fra Bjørnen Bjørn, som skrev, at han og Sigurd havde sendt en gave til ham, så nu var han på vej hen til symfoniorkestret for at se, om den var kommet. Han gik op på kontoret og spurgte, om der mon var kommet en pakke til ham, og stor var hans skuffelse, da sekretæren rystede på hovedet. Han skulle lige til at vende sig om og gå igen, da hun pludselig sagde: ”- men der er kommet et stort brev til dig!” Og så rakte hun ham en fin konvolut med nisser på. Choppingo skyndte sig ned til sin hemmelige hule i kælderen. Det var et sted, han havde fundet, bag en masse gamle kasser, hvor han kunne gemme sig, hvis de to regissører fik den ide, at han skulle hjælpe dem med at pudse nodelamperne. Det havde de gjort én gang, og han kunne stadig mærke krampen i armen efter det hårde slid. Det måtte egentlig være ret hårdt at være regissør og skulle stille nodestativer og stole op hver dag til musikerne. Gad vide hvorfor musikerne ikke bare selv kunne stille deres stole op? Nå, men det ville måske bare ende i noget rod...

Nu sad han så i sin hemmelige hule med brevet fra Bjørnen Bjørn. Hvor var det spændende! Han havde selvfølgelig fået fødselsdagskort fra sin Bedstemor og sådan noget, men han havde aldrig fået sit eget helt rigtige brev. Langsomt åbnede han det og trak to stykker papir ud. Det ene lignede noder, og det andet var et brev. Han læste først brevet:

Kære Choppingo

Hvor var det sjovt at besøge dig og orkestret i for et par uger siden. Jeg synes, det er synd, at det kun er Bjørn, der har en sang, så jeg har også skrevet en til dig! Værsgo!

Kærlig hilsen

Sigurd

Choppingo var målløs! Hans helt egen sang! Han kiggede på det andet papir. Der var noder på og en tekst, der startede: ”Choppingo, Choppingo. Der’ ingen her i verden som Choppingo.”

Det var vildt! Han fór ud af hulen. Han måtte få nogen til at spille den for sig. Selvom han efterhånden var blevet bedre til at læse noder, kunne han ikke læse sin melodi. Han løb op af gangen og var lige ved at vælte, da han kom rundt om hjørnet. En stor mand var kommet ud af døren, og Choppingo løb lige ind i maven på ham. ”Halløj, hvad sker der her? Er der udbrudt brand?”

Choppingo havde ikke tid til at stå og snakke, men da han opdagede hvem det var, han var løbet ind i, rankede han sig. Det var selveste musikchefen. ”Øh, undskyld” stammede han, ”Jeg så dig slet ikke”. ”Nåh” sagde musikchefen, ”Jeg er da ellers ikke sådan at overse”, og så grinede han. ”Hvorfor har du så travlt?”

Choppingo så op på ham ”Jeg skal finde nogen, der kan synge min sang”, svarede han. ”Kan du det?” ”Ja, er der noget, jeg er god til, så er det at synge!”, sagde den høje chef og inviterede Choppingo med ind på sit kontor.

De satte sig ved det store flygel, og musikchefen kiggede på noden ”En calypso!”, sagde han. ”Nu er det jo musik af Wagner, der er mit speciale, men jeg kan da prøve”, og så spillede og sang han Choppingos gave. Det var den sejeste sang, Choppingo nogensinde havde hørt, og man fik umiddelbart lyst til at synge med på den. ”Sikke en flot sang”, sagde musikchefen. ”Den må vi se at få skrevet orkesterstemmer til, så hele orkestret kan være med til at spille den.”

Choppingo blev glad. Tænk, at hele det store symfoniorkester skulle spille hans sang!

Da han kom hjem, satte han sig straks ned og skrev et brev til Sigurd for at takke ham for den fine sang. Han fortalte ham også i brevet, at Musikchefen havde lovet at få nogen til at arrangere sangen for symfoniorkester, sådan at de kunne spille den for Sigurd næste gang, han skulle komme og spille med orkestret.

Ih, hvor han glædede sig! Han skulle huske at spørge Musikchefen, om der kunne være en mulighed for at få tilføjet en lille solo for trillefløjte....